

Свет је у знаку фудбала. Да ли? У Кини, Индији, Индонезији, Ирану, Малезији, а да не говорим о Ираку или Авганистану засигурно није. Има у свету паметнијег посла него да се буљи у бубамару на ТВ. Милијарде младих, паметних и образованих смишља како да својим државама и себи створи бољу перспективу. Двадесет први век, свакодневна борба за живот. Негде голи, негде квалитетнији. Постоји и онај део брзонарастајућег (у сваком облику) света који се вешто затамњен код нас не види. Уобичајена флоскула да нас до петооктобарске револуције нико није уважавао депласирана је, поготово сада кад се испоставило да нас је уважавала сад већ највећа произвођачка светска велесила и добар део остатка планете. Дочек Милошевића у Кини резервисан само за највише светске државнике, или Мирјане Марковић у Индији сведочи да нас је и у то време уважавало бар пола човечанства. А остале постпетооктобарске флоскуле „Европа нема алтернативу“ са којом се спрдају већ и ђаци у основној школи („пиво нема алтернативу“), или „И Космет и Европа“ (питајте Немце, Холанђане, Енглеze, Швеђане...) или сваком грађанину 1000 евра од акција („Динкићу, дугујеш нам још 980 евра“), или Еуросонг је показао ко смо и какви смо ми домаћини (ко зна колико је потрошено за то). Или Универзијада ће показати сву снагу Србије и њена свеукупна достигнућа, поготово у спорту (а наше тренерке шију Хрвати много скупље него овде).

Гатаре и бели магови сигурно скидају чини са вас. Министар Динкић проглашен за најбољег на свету. После усвајања новог Пословника и даноноћног заседања Скупштина Србије изгласала стотине европских закона (како оно беше, важно је да Европа не чека на нас). Сви европски челници и лидери околних земаља подржавају Србију на њеном европском путу. Или „Коридор 10 је спас за све нас“ (претходних 20 и будућих 20 година). Интензиван развој и стабилна социјална држава. Пензионери нема шта да брину јер им је осигурана пензија „70%“. Србија и њен председник лидери у региону. А сви криминалци ће бити у затвору (ко преостане после међусобних обрачуна), а корупција поготово у нашим редовима биће искорењена.

Препознајете теме које су последњих година окупирале ТВ станице са националном фреквенцијом, поготово Јавни сервис. Испразне саморекламирајуће вести и изјаве домаћих политичара попуњавају 90 одсто телевизијског времена у најударнијим терминима (од 19 до 23 часа). Тако се по наученом евроатлантском новинарском моделу ствара пожељна (виртуелна) стварност у коју грађани треба (мора) да поверују. Па да ли је то могуће? У евроатлантском простору делује, бар по резултатима берзанског пословања и „успеха“ неолибералног концепта развоја њихових држава. И ко су ти који код нас верују таквим обрасцима у континуитету? Већина грађана Србије. Лишени су нормалног образовања („Шуварице“, „Дачо царе, не дај паре“) уиграни сценарио штрајкова просветних радника на почетку, полугодишту и крају школске године,

бесконечно мењање школских програма и свеколика реформисања Дарвина и осталог). Потом их је снашла “Болоња“, приватни универзитети и факултети, стицање диплома као уносан бизнис, а не квалитетно образовање (и државне институције не прихватају њихове дипломе), и постали су плодно тло за такву од власти пројектовану виртуелну реалност.

Врхунац смишљене обмане (од председникових саветника или Главног помагача) тренутно јесте програм на Јавном сервису. Сви ударни термини резервисани су за фудбал. Одједном је то постао национални приоритет број један.

А у Србији свако мало па нам добронамерни уважени амерички, немачки, енглески, шведски и остали амбасадори саопште како је дошло време да се одлучимо ЕУ или Космет. У Србији сваке године 35.000 становника мање. У Србији је званично признато од власти 700.000 гладних (незванично бар дупло), а следећа 3,5 милона веома близу том стању. У Србији индустријска производња (основ стварања нове вредности, главног реалног извора друштвеног богатства) јесте испод нивоа 1998. године у време санкција и омраженог режима. А испродавали су углавном све што је могло (ако нису, сад ће) и још више презадужили (дужничко ропство) будуће генерације. У Србији армија од, по званичним подацима, 700.000 незапослених. У Србији 300.000 деце без икакве социјалне перспективе. У Србији пољопривредници готово уништени. У Србији степен раслојавања становништва поразан по будућност следеће генерације. У Србији 70 одсто студената завршних година факултета размишља како што пре да оде у иностранство и тамо потражи срећу.

А Божа Ђелић оно мало времена (кад се врати из Европе и кад се не котрља лопта на ТВ), уби се од убеђивања гледалаца да смо на добром путу и ево само што се није десило оно што су нас убеђивали претходних десет година да ће нам се десити још прекјуче. Тадић и Динкић утркују се да отворе фабрике са 200–300 радника (пре свега да их слика и прикаже Главни помагач), не мислећи при томе на преосталих 699.700 на бироима за запошљавање, а поготово онима који ни до бироа не могу да дођу.

По ценовнику РТС-а секунда рекламног времена у ударним терминима је 150 евра, што износи најмање 3.000.000 евра дневно (за време које се данас дневно троши на фудбал). Толико отприлике кошта што Главни помагач не рекламира власт (која треба да га реизабере), већ да онемогући грађане Србије да сазнају шта се у ствари дешава у свету, а поготово у Србији. Спречавање да, не дај боже, нестраначке личности из света привреде, здравства, образовања, културе, безбедности, геополитике два од тих силних сати (у ударном термину) на Јавном сервису обавесте грађане о њиховим погледима на

Ако нема хлеба, дајте им колача (фудбал)!

Пише: Милан Пурић
субота, 19 јун 2010 18:21

стање ствари. Да не размишљамо како би то време искористиле опозиционе странке (ваљда и међу њима има оних који се разумеју у ове области) и на који начин и колико брзо би се променила политичка карта Србије кад би се тако нешто остварило.

Е у том грму лежи зец (власт). Фабриковати до у бескрај полуистините вести и представљати их као да су од судбоносног значаја за Србију само је једна страна медаље. Друга, још важнија је спречавање изношења другачијег виђења стварности, и поготово реалнијих путева изласка из лошег стања.

Да се разумемо, волим фудбал и радо га гледам (после Антића саставио бих најбољи тим). Само да је на Другом програму РТС-а (који има исту покривеност у Србији као и РТС1) па нек се лопта котрља колико јој воља.